

โลกที่ไม่มีใครมอง

เคยคิดไหมว่าเบื้องหลังความศิวิไลซ์ของมหานคร

มีโลกอีกใบที่ถูกมองข้าม?

ดำดิ่งสู่เรื่องราวสุดเรียวลที่ซ่อนอยู่ในเงามืด

พร้อมพลิกทุกมุมมองที่คุณเคยมีต่อโลกใบนี้

โดย สลิศ

ความในใจจากผู้เขียน

สวัสดีครับผู้อ่านที่รักทุกท่าน ผมสลิศครับ

ทุกครั้งที่ได้จับปากกาหรือจordanนิ้วลงบนแป้นพิมพ์ ผมรู้สึกเสมอว่ากำลังสานต่อบทสนทนาที่แสนพิเศษกับทุกท่าน การเขียนสำหรับผมคือวิธีการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเรื่องราวจากใจจริง เป็นช่องทางในการเชื่อมโยงและแบ่งปันสิ่งที่ผมค้นพบและรู้สึก

ผมมีความปรารถนาอยู่สองประการใหญ่ๆ ในการเขียน หนึ่งคือการนำพาทุกท่านไปสำรวจโลกอันกว้างใหญ่และน่าค้นหา จุดประกายความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นความลึกซึ้งซับซ้อนของธรรมชาติ หรือความน่าทึ่งขององค์ความรู้ต่างๆ ผมเชื่อว่าการเรียนรู้และการเปิดโลกทัศน์เป็นความสุขอย่างหนึ่ง อีกประการคือการได้สัมผัสกับความรู้สึกอันหลากหลายของความเป็นมนุษย์ ผมอยากสร้างสรรค์เรื่องราวที่สามารถเป็นเพื่อนปลอบประโลมในยามอ่อนล้า เป็นกระจกสะท้อนความรู้สึกภายใน หรือมอบความอบอุ่นและความหวังเล็กๆ น้อยๆ ให้กับหัวใจ

แต่ละเรื่องราวที่ผมเขียนขึ้นจึงเป็นเหมือนการเดินทางส่วนตัวที่ผมอยากชวนทุกคนร่วมทางไปด้วย มันคือการกลั่นกรองประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการออกมาเป็นตัวอักษรด้วยความตั้งใจจริง ผมรู้สึกว่าการเขียนจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมันได้เข้าไปอยู่ในใจของผู้อ่าน ได้กระตุ้นความคิด หรือสัมผัสความรู้สึกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ผมขอขอบคุณจากใจจริงสำหรับการติดตามและทุกการเปิดรับ ทุกครั้งที่ทราบว่าเรื่องราวของผมได้เป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของชีวิตใครสักคน นั่นคือกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคนเขียนอย่างผม และเป็นพลังให้ผมยังคงอยากสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

หวังว่าเราจะได้พบกันผ่านตัวอักษรในเรื่องราวต่อไปนะครับ

ด้วยความรักและขอบคุณ

สลิศ

สารบัญ

บทนำ โลกที่ไม่มีใครมอง.....	3
บทที่ 1 ซอกตึกเก่า เบื้องหลังแสงสี ที่อยู่คนไร้บ้าน.....	6
บทที่ 2 ใต้สะพานข้ามแยก วงจรชีวิตที่ถูกเมิน	10
บทที่ 3 ตลาดมืดคลองถม ของเถื่อนเรื่องจริงที่ซ่อนอยู่	15
บทที่ 4 บ้านร้างกลางเมือง เรื่องหลอนกว่าที่คิด ของจริงเลย	19
บทที่ 5 คลองแสนแสบ เบื้องลึกวิถีคนริมน้ำ	22
บทที่ 6 สถานีรถไฟเก่า ปมเรื่องที่ถูกลืมไปแล้ว	26
บทที่ 7 ห้องแถวโบราณ เรื่องเล่าจากคนใน.....	29
บทที่ 8 สุสานไร้ชื่อ เบื้องหลังความเจ็บที่กินใจ.....	32
บทที่ 9 ท่าเรือคลองเตย วัฏวนชีวิตใช้แรงงาน	37
บทที่ 10 ตรอกเล็กเยาวราช มุมที่นักท่องเที่ยวไม่เคยเจอ.....	41
บทที่ 11 แหล่งรวมตัวสายดาร์ก ยามค่ำคืนในบางกอก	44
บทที่ 12 ตลาดนัดกลางคืน ที่ซ่อนของแปลกโคตรลับ	48
บทที่ 13 โรงงานร้าง ฆาตกรรมที่ไร้ทางออกของจริง.....	51
บทที่ 14 ชุมชนแออัด ดินแดนที่ถูกมองข้าม.....	54
บทที่ 15 ใต้ทางด่วน ชีวิตที่ไม่เคยหลับไหล	57
บทที่ 16 ตรอกทางเปลี่ยว เรื่องเล่าของยาเสพติดที่โดนแอบซ่อน.....	60
บทที่ 17 แหล่งกบดานคนมีปัญหา เบื้องหลังความหวังพังๆ	65
บทที่ 18 บ่อนพนันลับสุดๆ ที่ซ่อนตัวใจกลางเมือง.....	68
บทที่ 19 ท้ายซอยเปลี่ยว บ้านเช่าที่ซ่อนความลับฉาว.....	71
บทที่ 20 มุมมืดวงการค้ายาเสพติด เรื่องจริงที่โคตรเจ็บปวด	74
บทที่ 21 สวนสาธารณะยามดึก เรื่องหลอนกว่าที่คิดของคนใน	78
บทที่ 22 ใต้ตึกระฟ้า ฆาตกรรมของคนไร้ตัวตน.....	82

บทที่ 23 โกดังร้าง แหล่งซ่อนของผิดกฎหมายที่ลับตา	86
บทที่ 24 โรงเรียนเก่าที่ถูกทิ้ง วังวนความทรงจำที่ปนเปื้อน.....	89
บทที่ 25 ตรอกซอยเล็กๆ แหล่งรวมของเก่ามีราคาแต่ไม่เปิดเผย	92
บทที่ 26 ห้องเช่ารายวัน เบื้องหลังโศกนาฏกรรมซับซ้อน.....	95
บทที่ 27 ถนนเปลี่ยวบางเส้น เรื่องเล่าอาชญากรรมที่น่ากลัว	99
บทที่ 28 แหล่งรวมตัวนักเลง เบื้องหลังศักดิ์ศรีที่ต้องแลก	102
บทที่ 29 สะพานพุทธยามค่ำคืน เรื่องจริงของชีวิตกลางแจ้งสุดโต่ง.....	106
บทที่ 30 มุมที่ถูกลืมแม่น้ำเจ้าพระยา เรื่องเล่าของผืนน้ำโคตรดาร์ก	110

บทนำ โลกที่ไม่มีไครมอง

กรุงเทพมหานคร เมืองแห่งตึกระฟ้าที่เสียดฟ้า รถไฟฟ้าที่วิ่งวนไปมาไม่หยุดหย่อน และห้างสรรพสินค้าขนาด GIGANTIC ที่เป็นเหมือนสนามเด็กเล่นของผู้มีกำลังซื้อ ภาพเหล่านี้คือสิ่งที่ทุกคนเห็น คือภาพจำที่ถูกนำเสนอซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกลายเป็นความจริงเพียงหนึ่งเดียวในสายตาคนส่วนใหญ่ แต่มันคือทั้งหมดจริงหรือ

โลกอีกใบหนึ่งซ่อนตัวอยู่กับโลกที่สว่างไสวใบนี้ มันไม่ได้อยู่ไกลออกไป มันอยู่ตรงนี้ ในซอกหลืบ ใต้เงาของความเจริญ มันคือโลกของความเป็นจริงที่ใครจะดิบ โลกที่ไม่มีฟิลเตอร์สวยงาม ไม่มีการปรุงแต่งใดๆ มันคือระบบนิเวศของเมืองที่ทำงานคู่ขนานไปกับระบบหลัก เป็นกลไกที่ขับเคลื่อนด้วยความจำเป็น ความอยู่รอด และกฎเกณฑ์ที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

ผู้คนในโลกใบนี้ไม่ได้ไร้ตัวตน พวกเขามีชีวิต มีลมหายใจ มีเรื่องราว แต่เรื่องราวของพวกเขา มักถูกกลืนหายไปกับเสียงของเมืองใหญ่ มนุษย์กลุ่มหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่ที่ถูกออกแบบมาให้ถูกลืม พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างเมืองที่ถูกมองข้าม เป็นพื้นที่ทำงานในจุดที่แสงส่องไปไม่ถึง การดำรงอยู่ของพวกเขา คือข้อพิสูจน์ของความเหลื่อมล้ำที่จับต้องได้ ไม่ใช่แค่ตัวเลขในงานวิจัย แต่เป็นชีวิตที่ดำเนินไปในทุกวินาที

พื้นที่เหล่านี้ไม่ใช่แค่สถานที่ทางกายภาพ แต่มันคือมิติที่ซ่อนอยู่ ซอกตึกเก่าที่กลายเป็นบ้าน ได้สะพานข้ามแยกที่กลายเป็นชุมชนชั่วคราว ตลาดมืดที่เปิดขึ้นเมื่อเมืองหลับไหล หรือแม้แต่คลองน้ำเน่าที่ยังคงเป็นเส้นทางชีวิตของใครบางคน ทุกตารางนิ้วของพื้นที่ที่ถูกทิ้งร้างหรือถูกเมินเฉย กลับเต็มไปด้วยกิจกรรม วงจรชีวิต และโครงข่ายทางสังคมที่ซับซ้อนเกินกว่าที่คนภายนอกจะจินตนาการได้ มันคือ GEOGRAPHY ของความอยู่รอด

เศรษฐกิจในโลกใบนี้ไม่ได้ขับเคลื่อนด้วยตลาดหลักทรัพย์หรือตัวเลข GDP แต่มันคือเศรษฐกิจแบบปากท้อง การแลกเปลี่ยนที่เกิดขึ้นบนความไว้วางใจ หรือบางครั้งก็คือความจำเป็นที่บีบคั้น ของเถื่อน ของหลุดจ่านำ บริการใต้ดิน ทุกอย่างมีราคาของมัน และมีตลาดรองรับเสมอ มันคือกลไกตลาดที่ใครจะ PURE อุปสงค์และอุปทานทำงานอย่างตรงไปตรงมา ไร้ซึ่งการควบคุมจากภาครัฐ นี่คือการระบบเศรษฐกิจเงาที่หล่อเลี้ยงชีวิตจำนวนมหาศาล

เมื่อพระอาทิตย์ตกดิน กรุงเทพฯ ไม่ได้มีแค่แสงสีจากย่านทองเทียวยามราตรี แต่เมืองทั้งเมืองได้เปลี่ยนคาแรกเตอร์ไปอย่างสิ้นเชิง มุมมืดที่เคยเงียบสงบในตอนกลางวันกลับมีชีวิตชีวาขึ้นมา กิจกรรมบางอย่างเริ่มต้นขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความมืดมาเยือน มันคือช่วงเวลาของการปลดปล่อย

การทำธุรกรรมที่ไม่อาจเปิดเผยได้ และการใช้ชีวิตของกลุ่มคนที่กลางวันคือเวลาพักผ่อน กลางคืนคือเวลาทำงาน เวลาในโลกใบนี้เดินไม่เท่ากันกับโลกข้างนอก

การมองไม่เห็นไม่ได้แปลว่ามันไม่มีอยู่จริง บ่อยครั้งที่การมองไม่เห็นเกิดขึ้นจากการเลือกที่จะไม่มอง ผู้คนเดินผ่านพื้นที่เหล่านี้ทุกวัน แต่กำแพงที่มองไม่เห็นได้ถูกสร้างขึ้นในจิตใจ มันคือความเคยชิน ความไม่ใส่ใจ หรืออาจเป็นความกลัวเล็กๆ ที่ทำให้สายตาของคนส่วนใหญ่กวาดข้ามความจริงที่อยู่ตรงหน้าไป ความจริงที่อยู่ห่างออกไปแค่ไม่กี่ก้าว แต่กลับรู้สึกเหมือนอยู่คนละมิติ

ความจริงที่ว่านี่ไม่มีบทสรุปที่สวยงาม ไม่มีฮีโร่ ไม่มีตอนจบแบบแฮปปี้เอนด์ มันเป็นเพียงการบันทึกสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นภาพสะท้อนของโครงสร้างสังคมที่ซับซ้อนและมีรอยร้าว รอยร้าวที่ใหญ่พอจะทำให้คนกลุ่มหนึ่งหลุดรอดออกไปจากระบบปกติ ไปสร้างระบบของตัวเองขึ้นมาใหม่ ระบบที่อาจจะดูอันตราย ผิดกฎหมาย หรือแปลกประหลาดในสายตาคนทั่วไป แต่มันคือกลไกการปรับตัวเพื่อความอยู่รอดที่โคตรจะเจ๋ง

เสียงของเมืองในมุนนี่แตกต่างออกไป มันไม่ใช่เสียงประกาศของรถไฟฟ้า หรือเสียงเพลงในคาเฟ่เก๋ๆ แต่มันคือเสียงกระซิบของการต่อรอง เสียงโลหะกระทบกันในความมืด เสียงเครื่องยนต์ของเรือหางยาวที่ดังสะท้อนในคลองแคบๆ หรือบางครั้งก็คือความเงียบ ความเงียบที่ดังกว่าเสียงใดๆ ในสุสานร้างหรือตึกร้างกลางกรุง ทุกเสียงและความเงียบต่างบอกเล่าเรื่องราวของพื้นที่นั้นๆ

โครงข่ายความสัมพันธ์ในโลกที่มองไม่เห็นนี้มีความเฉพาะตัวสูง มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับตำแหน่งหน้าที่การงานหรือสถานะทางสังคมแบบที่คนส่วนใหญ่เข้าใจ แต่มันถูกสร้างขึ้นจากความจำเป็น ผลประโยชน์ร่วมกัน หรือแม้กระทั่งการพึ่งพาอาศัยกันเพื่อเอาตัวรอดจากภัยอันตรายบางอย่าง กฎกติกาที่นี่เป็นกฎที่ไม่ถูกเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร แต่ทุกคนที่อยู่ใต้วงจรจะเข้าใจและปฏิบัติตามโดยอัตโนมัติ การละเมิดกฎหมายของบ้านเมืองอาจเป็นเรื่องปกติ แต่การละเมิดกฎของพวกเขาตัวเองอาจหมายถึงจุดจบ

นี่คือการสำรวจภูมิทัศน์ของเมืองในอีกระนาบหนึ่ง ระนาบที่ถูกซ่อนไว้ได้ภาพลักษณ์ของมหานครที่ทันสมัย มันคือการเปิดแผนที่ของพื้นที่สีเทา สีดำ และสีอื่นๆ ที่ไม่เคยถูกระบุไว้ในแผนที่ท่องเที่ยวฉบับไหน เป็นการเดินทางเข้าไปในตรอกซอกซอยที่แคบและลึกที่สุดของเมือง ไม่ใช่ในเชิงกายภาพเท่านั้น แต่ลึกลงไปถึงโครงสร้างและจิตวิญญาณของมัน เพื่อทำความเข้าใจว่าทำไมโลกใบนี้จึงดำรงอยู่ได้ และมันทำงานอย่างไร

การดำรงอยู่ของมูมมีดเหล่านี้ไม่ใช่ความล้มเหลวของเมือง แต่มันคือส่วนหนึ่งของเมือง
เป็นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติจากพลวัตของเมืองใหญ่ ที่ซึ่งมีการแข่งขัน การดิ้นรน
และการแสวงหาโอกาสอยู่ตลอดเวลา เมื่อโอกาสในระบบหลักมีจำกัดหรือไม่เปิดกว้างสำหรับทุกคน
โอกาสในระบบเงาจึงถือกำเนิดขึ้น มันเป็นเหมือนอีกด้านของเหรียญเดียวกัน
ด้านที่คนส่วนใหญ่มักจะทำเป็นลืมไปว่ามีอยู่ แต่ความจริงคือ หากไม่มีด้านนี้ เหรียญก็จะไม่สมบูรณ์
เมืองก็จะไม่ใช่เมืองอย่างที่มันเป็น มันคือความจริงที่โคตร REAL

บทที่ 1 ซอกตึกเก่า เบื้องหลังแสงสี ที่อยู่คนไร้บ้าน

พื้นที่เหล่านี้คือช่องว่างทางกายภาพที่ถูกทิ้งร้างระหว่างอาคารพาณิชย์สูงตระหง่าน

มันคือเงามืดที่ถูกสร้างขึ้นโดยสถาปัตยกรรมของเมืองใหญ่

ความกว้างเฉลี่ยของซอกตึกพวกนี้ไม่เกินสามเมตร

บางแห่งแคบจนคนสองคนเดินสวนกันลำบาก

พื้นคอนกรีตมักเปียกชื้นตลอดเวลาจากการรั่วซึมของท่อระบายน้ำเก่า

เศษขยะสะสมตัวเป็นชั้นๆ

กลิ่นอับชื้นผสมปนเปกับกลิ่นขยะอินทรีย์ที่เริ่มกระบวนการย่อยสลาย

ผนังปูนที่เคยมีสีสันทันกลับเต็มไปด้วยคราบดำจากเชื้อราและความสกปรกที่เกาะกินมานานหลายสิบปี

ที่นี่คือ *ระบบนิเวศ* เฉพาะทาง

เป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์กลุ่มหนึ่งซึ่งถูกนิยามว่าเป็นคนไร้บ้าน

พวกเขาไม่ใช่กลุ่มก้อนที่เป็นเอกภาพ

แต่คือปัจเจกบุคคลที่มาจากหลากหลายพื้นเพและเผชิญกับปัญหาที่แตกต่างกัน

รายงานการสำรวจประชากรแฝงในเขตเมืองชั้นในเมื่อไม่กี่ปีก่อนระบุว่า

ร้อยละหกสิบของผู้ที่อาศัยในพื้นที่ลักษณะนี้เคยมีงานทำในระบบมาก่อน

ส่วนใหญ่เป็นแรงงานนอกระบบที่ได้รับผลกระทบจากความผันผวนทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง

อีกร้อยละยี่สิบคือผู้สูงอายุที่ถูกครอบครัวทอดทิ้ง

ส่วนที่เหลือคือผู้ที่มีปัญหาสุขภาพจิตหรือผู้ที่หลบหนีจากรุนแรงในครอบครัว

ชีวิตประจำวันในซอกตึกมีรูปแบบที่ชัดเจน

มันเริ่มต้นก่อนที่เมืองจะตื่นเต็มตัว

การเคลื่อนไหวจะเริ่มขึ้นในช่วงเวลาที่คนส่วนใหญ่ยังหลับใหล

กิจกรรมหลักคือการรวบรวมทรัพยากรเพื่อการดำรงอยู่

ทรัพยากรที่วุ่นวายเป็นสิ่งของที่คนในสังคมกระแสหลักมองว่าไร้มูลค่า

ขวดพลาสติก

กระป๋องเครื่องดื่ม

เศษเหล็ก

หรือแม้กระทั่งอาหารที่ยังอยู่ในสภาพดีจากถังขยะหลังร้านอาหารหรือตลาดสด

นี่คือ **ซัพพลายเชน** ของเศรษฐกิจแบบยังชีพที่เกิดขึ้นในเงามืดของเมือง

ผู้คนในชอกติกมีเครือข่ายข้อมูลที่ไม่เป็นทางการแต่มีประสิทธิภาพสูง

พวกเขารู้ว่ารถเก็บขยะของเทศบาลจะมาเก็บขยะในซอยไหนเวลาใด

พวกเขารู้ว่าร้านอาหารร้านไหนมักจะทิ้งวัตถุดิบที่ยังใช้ได้

ข้อมูลเหล่านี้ถูกแลกเปลี่ยนกันและสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันเพื่อความอยู่รอด

พื้นที่ในการนอนหลับถือเป็นสินทรัพย์ที่มีค่าที่สุด

มันไม่ใช่แค่ที่สำหรับพักผ่อน

แต่คือ *เซฟโซน* ที่ให้ความรู้สึกปลอดภัยในระดับหนึ่ง

จุดที่ดีที่สุดคือมุมอับที่กำบังจากลมและสายตาของผู้คนภายนอก

มักจะมีแผ่นกระดานลังเก๋ๆ หรือเสื่อน้ำมันขาคๆ ปูรองนอน

การจับจองพื้นที่เหล่านี้มีกฎเกณฑ์ที่มองไม่เห็น

ผู้ที่มาก่อนหรือผู้ที่แข็งแรงกว่ามักจะได้เปรียบ

โครงสร้างทางสังคมภายในชอกติกมีความซับซ้อน

แม้จะดูเหมือนทุกคนอยู่ตัวคนเดียว

แต่ก็มีการรวมกลุ่มกันหลวมๆ เพื่อความปลอดภัย

การแบ่งปันอาหารหรือข้อมูลเป็นเรื่องปกติ

แต่ความขัดแย้งเรื่องอาณาเขตหรือทรัพย์สินก็เกิดขึ้นได้บ่อยครั้ง

ความไว้วางใจเป็นสิ่งเปราะบาง

การเข้าถึงบริการสาธารณสุขขั้นพื้นฐานแทบจะเป็นไปไม่ได้

ห้องน้ำสาธารณะที่ใกล้ที่สุดอาจอยู่ห่างออกไปหลายร้อยเมตรและต้องเสียค่าบริการ

แหล่งน้ำสะอาดสำหรับการอุปโภคบริโภคมาจากท่อประปาที่รั่วซึมตามที่สาธารณะ

หรือจากการขอความอนุเคราะห์จากร้านค้าและบ้านเรือนที่อยู่ใกล้เคียง

ซึ่งไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับความช่วยเหลือเสมอไป

ปัญหาสุขภาพเป็นความท้าทายที่สำคัญที่สุด

โรคผิวหนังจากการขาดสุขอนามัยเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไป

โรคระบบทางเดินหายใจจากการนอนในที่อับชื้นและเต็มไปด้วยฝุ่นก็เช่นกัน

เมื่อเจ็บป่วย การเข้าถึงการรักษาพยาบาลเป็นเรื่องยากลำบาก

หลายคนไม่มีเอกสารระบุตัวตนทำให้ไม่สามารถใช้สิทธิ์การรักษาขั้นพื้นฐานได้
พวกเขาก็ต้องพึ่งพาสมาญประจำบ้านที่หาซื้อได้จากร้านขายยา
หรือปล่อยให้อาการป่วยหายไปเองตามธรรมชาติ

ความสัมพันธ์กับโลกรอบข้างเป็นไปอย่างจำกัด
คนไร้บ้านในชอกติกกมักจะพยายามทำตัวให้ *ล่องหน*

พวกเขาหลีกเลี่ยงการสบตากับผู้คน
เคลื่อนไหวอย่างเงียบเชียบและรวดเร็ว
การถูกมองเห็นมักจะนำมาซึ่งปัญหา
ไม่ว่าจะเป็นการถูกลักไต่โดยเจ้าของตึก
การถูกตรวจสอบโดยเจ้าหน้าที่รัฐ
หรือการถูกรังแกจากกลุ่มวัยรุ่นนักรักคนอง

ทรัพย์สินทั้งหมดของคนคนหนึ่งสามารถบรรจุลงในถุงพลาสติกหรือกระสอบเพียงไม่กี่ใบ
เสื้อผ้าไม่กี่ชุด

ขวดน้ำพลาสติก

ของใช้ส่วนตัวเล็กๆ น้อยๆ

และของมีค่าทางจิตใจบางอย่างที่อาจเป็นสิ่งเดียวที่เชื่อมโยงพวกเขากับชีวิตในอดีต

การดูแลรักษาสิ่งของเหล่านี้คือภารกิจสำคัญในแต่ละวัน

เพราะการสูญเสียมันไปหมายถึงการสูญเสียทุกอย่าง

วงจรชีวิตในชอกติกดำเนินไปอย่างซ้ำๆ

วันแล้ววันเล่า

มันคือการต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย

ไม่มีที่ว่างสำหรับความฝันหรือการวางแผนอนาคตระยะยาว

เป้าหมายในแต่ละวันมีเพียงแค่การหาอาหารให้เพียงพอสำหรับมือต่อไป

และการหาที่นอนที่ปลอดภัยสำหรับคืนนี้

หน่วยงานภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชนพยายามเข้ามาให้ความช่วยเหลือเป็นครั้งคราว

มีการแจกจ่ายอาหารและของใช้ที่จำเป็น

มีการจัดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่เข้ามาตรวจสุขภาพเบื้องต้น

SAMPLE VERSION

This is a sample version containing only the first few pages.
Please purchase the full version to access all content.